

i den aktuella nationella lagstiftningen om uppgiftsskydd och datasäkerhet i fråga om lagrade uppgifter fastställs tekniska krav och villkor, men dessa villkor och krav har inte harmoniserats på unionsnivå?

- 17) För det fall åtminstone en av de ovannämnda frågorna ska besvaras jakande, ska då den nationella domstolen, enligt unionsrätten, inte tillämpa den nationella rättsakten om införlivande av direktiv 2006/24, vilket har ogiltigförklarats av EU-domstolen, på grund av att denna rättsakt strider mot upprättandet av den inre marknaden och dess funktion, och följaktligen inte beakta de lagrade uppgifter som den har kunnat få tillgång till på grundval av direktiv 2006/24 eller den nationella lagstiftning som har antagits med tillämpning av artikel 15.1 i direktiv 2002/58?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/24/EG av den 15 mars 2006 om lagring av uppgifter som genererats eller behandlats i samband med tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster eller allmänna kommunikationsnät och om ändring av direktiv 2002/58/EG (EUT L 105, 2006, s. 54)

⁽²⁾ EU:C:2014:238

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberlandesgericht Innsbruck (Österrike) den 7 september 2016 – Georg Stollwitzer mot ÖBB Personenverkehr AG

(Mål C-482/16)

(2016/C 428/11)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgericht Innsbruck

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Georg Stollwitzer

Motpart: ÖBB Personenverkehr AG

Tolkningsfrågor

1. Ska unionsrätten, såsom den för närvarande ser ut, i synnerhet den allmänna unionsrättsliga principen om likabehandling, det unionsrättsliga förbudet mot åldersdiskriminering i den mening som avses i artikel 6.3 FEU och artikel 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, diskrimineringsförbudet enligt principen om fri rörlighet för arbetstagare enligt artikel 45 FEUF och rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling ⁽¹⁾ tolkas på så sätt att den utgör hinder för nationella bestämmelser som de i målet vid den nationella domstolen, som för att åtgärda åldersdiskriminering som EU-domstolen fastställde i domen Gotthard Starjakob ⁽²⁾ (C-417/13, EU:C:2015:38) (nämligen vägran att för ÖBB-anställda beakta anställningstid som fullgjorts före 18 års ålder) visserligen för en liten andel av de ÖBB-anställda som diskriminerades av de gamla bestämmelserna innebär att anställningstid före 18 års ålder beaktas (emellertid endast sådan som faktiskt har fullgjorts hos ÖBB och hos jämförbara offentliga järnvägsinfrastruktur- och/eller järnvägstrafikbolag i EU, i EEG och i länder som är anslutna till unionen genom associationsavtal och/eller avtal om fri rörlighet), men för en övervägande andel av de ursprungligen diskriminerade ÖBB-anställda innebär att all annan anställningstid som fullgjorts före 18 års ålder inte beaktas, och i detta avseende särskilt lämnar sådan anställningstid som gör att de berörda ÖBB-anställda blir bättre på att utföra sina uppgifter, som till exempel anställningstid hos privata och andra offentliga trafikoperatörer och/eller infrastrukturoperatörer, som tillverkar, säljer eller underhåller sådan infrastruktur som arbetsgivaren använder (rullande materiel, järnvägsbyggnation, ledningsbyggnation, elektriska och elektroniska anläggningar, ställverk, stationskonstruktion och dylikt), eller företag som är jämförbara med dessa utan beaktande, och därmed faktiskt för den tydligt övervägande andelen av de berörda ÖBB-anställda som omfattas av de gamla diskriminerande bestämmelserna föreskriver en särbehandling på grund av ålder?

2. Innebär en medlemsstats agerande, vilken till 100 procent äger ett järnvägstransportföretag och de facto är arbetsgivare till de anställda i detta företag, om medlemsstaten på grundval av rent ekonomiska överväganden genom retroaktivt verkande lagändringar under åren 2011 och 2015 försöker undanröja de unionsrättsligt grundade anspråk på retroaktiv löneutbetalning som dessa anställda har på grund av åldersdiskriminering som EU-domstolen i flera avgöranden (David Hütter, C-88/08, EU:C:2009:381, Siegfried Pohl, C-429/12, EU:C:2014:12, Gotthard Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38) har fastställt och som även erkändes i flera nationella domstolsavgöranden, bland annat i ett som Oberster Gerichtshof meddelade (8 ObA 11/15y), att de förutsättningar som EU-domstolen har ställt upp i sin praxis för att en medlemsstat ska åläggas ansvar enligt unionsrätten, särskilt villkoret om en tillräckligt klar överträdelse av unionsrätten, till exempel genom den tolkning av artikel 2.1 i förening med artikel 1 i direktiv 2000/78/EG som EU-domstolen har fastställt i flera domar (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob) är uppfyllda?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling (EGT L 303, s. 16).

⁽²⁾ Dom C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Giudice di pace di Taranto (Italien) den 8 september 2016 – brottmål mot Antonio Semeraro

(Mål C-484/16)

(2016/C 428/12)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Giudice di pace di Taranto

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

Antonio Semeraro

Tolkningsfrågor

Utgör Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF ⁽¹⁾, som införlivats med italiensk rätt genom lagstiftningsdecret nr 212 av den 15 december 2015 (decreto legislativo 15 dicembre 2015, n. 212) (*Gazzetta Ufficiale*, allmänna serien nr 3 av den 5 januari 2016), och då särskilt skälen 9, 66 och 67 samt artikel 2.1 a däri hinder mot avkriminalisering av den gärning som anges i artikel 594 i strafflagen (codice penale) till vilken hänvisas i artikel 7 och följande artiklar i lagstiftningsdecret nr 7 av den 15 januari 2016, mot bakgrund av artikel 83 FEUF och artiklarna 2 och 3 i den italienska konstitutionen samt artiklarna 49, 51 53 och 54 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna?

⁽¹⁾ EUT L, 315, 2012, s. 57.

Överklagande ingett den 11 september 2016 av Telefónica S.A. av tribunalens dom (andra avdelningen) som meddelades den 28 juni 2016 i mål T-216/13, Telefónica mot kommissionen

(Mål C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Telefónica S.A. (ombud: J. Folguera Crespo och P. Vidal Martínez, abogados)